

Л.В. Гутор, П.А. Содомора
Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького, Україна

ПРАВДА Й НЕПРАВДА: ЧИ ВОНИ ПЕРЕТИНАЮТЬСЯ ЧИ ПОСІДАЮТЬ ЧІТКІ МЕЖІ

Межі між правдою та неправдою оцінюються в контексті теорії спогаду Платона. Природа знання розглядається як досить невловима, і тому викликає потреба дослідити природу поняття істини як такої. Важливі теорії істини аналізуються та беруться до уваги, щоб оцінити межі між правдою та неправдою. Питання правди та неправди обговорюється в контексті ширшої теми сприйняття Всесвіту. Тому в рамках пізнання аналізується місце мови і відчуттів. Теорії сучасних і постмодерністських мислителів розглядаються як продовження деяких тверджень Платона. Деякі підходи до пізнання Всесвіту оцінюються в діахронічному аспекті з метою розробки відповідної теорії межі між правдою та неправдою. Підходи до парадоксів, пов'язаних зі знанням і обманом, оцінюються, щоб визначити різницю між правдою та неправдою.

Ключові слова: правда, знання, пізнання, ремінісценція, обман.

The research discusses boundaries between truth and falsity. They are assessed in the context of Plato's theory of recollection. The nature of knowledge is seen as quite elusive, and this is why it evokes a need for questioning the notion of truth. Most important theories of truth are analyzed and taken to consideration in order to assess the boundaries of truth and falsity. The question of truth and falsity is being discussed in the context of broader topic of perception of the Universe. This is why the place of language and sensations is analyzed in the frame of cognizance. Theories of modern and post-modern thinkers are seen as a continuation of some statements made by Plato. Some approaches to cognizance of the Universe are evaluated in the diachronic aspect in order to develop a suitable theory of boundaries between truth and falsity. Approaches to paradoxes related to knowledge and deception are assessed in order to specify the distinction between truth and falsity.

Keywords: truth, knowledge, cognizance, reminiscence, deception

Це далеко не перша розвідка, спрямована на інтерпретацію деяких діалогів Платона (саме «Кратил», «Менон» і «Алківіад-1») з точки зору вивчення мови (напротивагу природному вивченню), природи знання (напротивагу пізнанню) і, нарешті, або по-третє, на межі правди і неправди. Раніше обговорювалося насамперед проблема опанування мови порівняно з вивченням мови. У результаті було визначено, що теорія ремінісценції Платона виявилася глибокою з точки зору сучасних теорій мови, незважаючи на те, що сама теорія ремінісценції на перший погляд здається досить розпливчастою, оскільки її не можна ані підтвердити, ані довести жодним експериментом. Крім того, ця теорія, як продовження вищезгаданої проблеми, яку досліджуємо у розвідці, може бути екстрапольована на питання про природу знання, наприклад, коли ми щось знаємо, але не зовсім впевнені, чи відомий факт є істинним чи хибним, оскільки віра також може бути хибною, як було показано в багатьох дослідників. Ці твердження ставлять третє питання, яке, відповідно, оцінюється в цій розвідці, а саме – питання про правду й неправду, а також – про межі між цими двома протилежностями, оскільки вони вважаються такими.

Ці питання ставляться з самого початку, оскільки відповіді на те, хто ми є і куди ми йдемо, все ще очікують на вирішення. Ця розвідка, будучи далекою від того, щоб дати достатні відповіді на ці вічні питання, має на меті, беручи до уваги теорію ремінісценції Платона, пролити світло на роз'яснення кордонів між правдою та неправдою, з якими ми маємо справу в нашому повсякденному житті. Цілком

можливо, коли ми робимо висновки, ми завжди спираємося на якийсь парадокс, принаймні латентно, що робить висновки певною мірою нелогічними. Ось чому, як було сказано в інших попередніх розвідках про мову та знання, розгляд меж між правдою та неправдою може вимагати обговорення ряду парадоксів. Оскільки природа знання виглядає досить невловимою, це дає нам потребу дослідити поняття істини як такої, тобто як певного об'єктивного факту.

Отже, якщо те, що істина є правдою, має залежати від повної відсутності брехні, їх межі слід сприймати як чітко розрізнені. Однак це вимагає точного розуміння ширших проблем, пов'язаних із проблемою. Проблема сприйняття Всесвіту широко обговорюється вченими, але, очевидно, існує різниця між так званим «нашим Всесвітом», або тим, який ми спостерігаємо, і тим, що знаходиться поза нами. Знову ж таки, оцінюючи правильність імен як образів речей, Платон у «Кратилі» (432c) стверджує, що зображення не може представляти річ у повній її досконалості, так як у протилежному випадку, як він каже, було б «два Кратила» замість єдиного. Твердження дає змогу зробити висновок, що правильність не передбачає тотожної подібності речі та образу. Платон продовжує: «Хіба ви не розумієте, наскільки образи далекі від володіння тими ж якостями, що й оригінали, які вони імітують?» (Платон, Кратил 432d). Імовірно, саме це мав на увазі значно пізніше Іммануїл Кант, розрізняючи нумени та феномени, і тому він стверджував, що пізнання речі неможливе, але цю тему слід обговорити в іншому місці.

Тож як третє питання, про істинність і хибність, може бути вирішено на основі двох попередніх дискусій, які аналізували парадоксальну природу мови та знання. Насправді, основні принципи пізнання Всесвіту через їхню невловимість не можуть уникнути парадоксів. Було показано, що низка апорій, розроблених Зеноном, цікавила не лише Аристотеля, але й усі наступні покоління мислителів. Вони внесли значний вклад у розвиток різноманітних теорій і підходів до різних питань. Подальший розвиток проблеми знання певною мірою включає так зване «подвійне незнання», яке ставить під сумнів, що саме можна назвати «знанням», а що ні. Це питання обговорювалося у вищезгаданих статтях, і видається логічним продовжити тему обговоренням істинності та хибності, а також оцінкою їх меж.

УДК 371.315

М.І. Гуцол

Івано-Франківський національний медичний університет, Україна
ФАСИЛІТАЦІЯ ЯК МЕТОД ПЕДАГОГІЧНОГО КОНТРОЛЮ У ВИЩІЙ ШКОЛІ ПРИ ЗМІШАНОМУ НАВЧАННІ. МОДЕЛЬ «ПЕРЕВЕРНУТОГО КЛАСУ»

У статті розглядаються проблеми розвивального навчання, яке посунує професійну підготовку і особистісний розвиток індивідуальності майбутніх медиків. Фасилітація — це інструмент, який допомагає полегшити процес спільного прийняття рішення. Особливо корисним інструмент стає під час онлайн навчання і є дієвою продуктивною технологією в управлінні педагогічними методами у вищій школі. Її основний зміст вкладається у положення-висловлювання фасилітатора. Викладач-фасилітатор перетворює процес комунікації у зручний і легкий для всіх її учасників, допомагає групі зрозуміти загальну мету й підтримує позитивну групову динаміку для досягнення цієї мети у процесі дискусії, не захищаючи при цьому жодну з позицій.

Ключові слова: фасилітація, викладач-фасилітатор, комунікація, педагогічні технології, пізнавальні методи, групові форми роботи.

The paper deals with the problem of “the developing education” which unites